Βυθομετρήσεις
(ένα μήνυμα)

Ύψωσις του Τιμίου Σταυρού
14 Σεπτεμβρίου, 2020

Στον στόχο

Τι εννοεί αλήθεια, ο Χριστός, όταν μιλά για σταυρό; Τι σημαίνει για εμάς ο σταυρός;

Πρέπει να καταλάβουμε, από την αρχή, ότι:

α. δεν υπάρχουν κατηγορίες μαθητών.

β. δεν μπορούν κάποιοι να εξαιρεθούν.

γ. ο σταυρός δεν είναι μόνο για τους αριστοκράτες του πνεύματος.

δ. για τους ποιμένες. Τους ιερείς. Τους κήρυκες. Τους ιεραποστόλους.

Αποτείνεται σ' όλους λοιπόν. Είναι μάλιστα η προϋπόθεση, για να είναι κανείς μαθητής Του.

Ο μόνος τρόπος ν' αποφύγουμε το σταυρό, είναι ν' ακολουθήσουμε τον κόσμο. Το κοσμικό φρόνημα. Τότε όμως δεν έχουμε ζωή.

Η άρνηση του εαυτού μας δεν μπορεί να γίνει μόνο μια φορά. Δεν είναι το αντίτιμο της σωτηρίας, το οποίο πληρώνουμε. Και μετά ησυχάζουμε.

Δεν είναι βάρος που σήμερα σηκώνουμε κι αύριο αφήνουμε.

Είναι βάρος, το οποίο πρέπει ο μαθητής του Χριστού να σηκώνει σ' ολόκληρη τη ζωή του.

Ο Πέτρος αφήνει πίσω του το πλοίο του.

Ο Ματθαίος το φορολογικό του γραφείο.

Την αποκατάσταση των παιδιών τους.

Το επίπεδο ζωής που το επάγγελμά τους τους πρόσφερε.

Ποιο το αντάλλαγμα; Για τρία χρόνια αντιμετώπισαν διάφορα:

Περιπλάνηση στην Παλαιστίνη. Πείνα. Δίψα. Απόρριψη.Εχθρότητα. Διωγμό. Στο τέλος μοναξιά. Κόστος. Ευθύνες.

Σήμερα ο σταυρός κατάληξε διακόσμηση. Στην εποχή του Χριστού σήμαινε θάνατο. Πόνο.

Ο Χριστός στο σταυρό. Υπέστη ατίμωση. Υπέφερε. Πόνεσε.

Παρατηρούμε λοιπόν ότι η πάλη με το εγώ, την αμαρτία είναι οδυνηρή.

Ο σταυρός λοιπόν είναι εσωτερικός πόνος.

Πριν τον σταυρώσουν, Τον κατηγόρησαν. Τον δίκασαν. Τον έφτυσαν. Τον χτύπησαν. Τον κοροϊδεψαν. Του έβαλαν ακάνθινο στεφάνι. Του κάρφωσαν χέρια και πόδια.

Ο Χριστός τους συγχωρεί. Κι η συγχώρηση; Πάντα πονά. Δεν είναι εύκολη. Πάντοτε απαιτεί το θάνατο του εγώ. Προϋποθέτει εσωτερικό πόνο.

Είναι και κάτι άλλο. Το να σηκώνεις το σταυρό καθημερινά, σημαίνει ν' αποδέχεσαι μέσα στη ζωή σου εκείνους τους καινούργιους που σου είναι αποκρουστικοί. Δύσκολοι. Κουραστικοί. Βαρετοί.

Ο σταυρός για το Χριστό σήμαινε και αποχωρισμό από το πιο αγαπητό του πρόσωπο: Τη μάνα Του.

Υπάρχουν λοιπόν στιγμές που σημαίνουν στη ζωή αποχωρισμό. Απόρριψη.

Υπάρχει και το πρόβλημα της εξάρτησης. Όταν ο Χριστός σταυρώνεται, η μητέρα Του πηγαίνει με τον Ιωάννη. Εξαρτάται πλέον απ' αυτόν.

Κι η εξάρτηση τούτη ταπεινώνει το εγώ μας.

Είναι και ο πόνος της εγκατάλειψης. Της μοναξιάς. Της απόρριψης. Της σιωπής.

Απ' αυτά έχει υφανθεί το πέπλο του πυκνού σκοταδιού, που ο σταυρός εγκυμονεί στη ζωή του χριστιανού.

Καθημερινός σταυρός σημαίνει δίψα μέσα στην καυτή έρημο.

Το έργο στο οποίο μας καλεί ο Χριστός, δεν μπορεί να ολοκληρωθεί χωρίς σταυρό.

Ο δρόμος αυτός δεν έχει παρακαμπτήριους.

Είναι στενός. Μονόδρομος.

Γεμάτος πόνο.

Ο σταυρός είναι εσωτερικός. Επώδυνος.

Κοστίζει.

Ο Χριστός δεν θέλει να υποφέρουμε. Τούτο είναι αποτέλεσμα του εγωϊσμού μας.

Κι είναι τόσο καταστροφικός.

Αγωνιστές λοιπόν. Για τον ουρανό. + ο π. Γ.

Φάλαγγα

Οι άνθρωποι πορεύονται απροστάτευτοι κι ακαθοδήγητοι μέσα στον κόσμο, με μόνους οδηγητές τα ένστικτά τους, γι' αυτό διεκδικούν και εκδικούνται, μάχονται και αντιμάχονται, σταυρώνονται και σταυρώνουν τους συνανθρώπους τους.

Ο Τίμιος Σταυρός είναι ο καθοδηγητικός φάρος που εκπέμπει φωτεινά σήματα υπομονής, συγγνώμης, θυσίας και αγάπης κι αφήνει στα πέρατα του κόσμου ως αιώνιο παράδειγμα πως, για να χαρείς την Ανάσταση, πρέπει να περάσεις πρώτα από την αισχύνη, τη μωρία και το σκάνδαλο του Σταυρού.

Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης στο σημείο αυτό κάνει μια υπέροχη αναφορά για τον καθένα μας: «Άμποτε, αδελφέ, να είναι και εις σε ο Σταυρός του Κυρίου φως νοητόν, φωτίζων μεν τον νουν και την διάνοιάν σου με τας ακτίνας της θείας γνώσεως και σοφίας, θέλγων δε και γλυκαίνων την καρδίαν σου με την χάριν του εν αυτώ σταυρωθέντος Χριστού του Θεού. Ώσπερ γαρ ο πύρινος εκείνος και φωτεινός στύλος, ωδήγει τους Ισραηλίτας εν τη ερήμω, κατά τον καιρόν της νυκτός και δεν άφηνεν αυτούς να πλανηθούν εις την στράταν, ούτω και ο Σταυρός

του Κυρίου εδόθη εις σε, χριστιανέ, δια να σε φωτίζει και να σε οδηγεί μέσα εις το σκότος της παρούσης ζωής και να μην σε αφληνει να πλανηθείς εις τους κρημνούς της αμαρτίας…»

Ο Σταυρός του Χριστού είναι η έσχατη αποκάλυψη της φιλανθρωπίας και αγάπης του Θεού, που ανοίγει μια νέα εποχή και απεργάζεται μια νέα ζωή στην ιστορία της ανθρωπότητος.

Είναι το μέγα θαύμα της ελευθερίας και το κορύφωμα της παντοδυναμίας της αγάπης του Θεού, που πεθαίνει για να ζήσει ο κόσμος.

Μέσα σε έναν κόσμο που ο ένας αντιμάχεται τον άλλο κι ο ένας για τον άλλο γίνεται λύκος, που συνεχώς καταβουλιάζει μέσα στην κακεντρέχεια και το μίσος, στην μικροψυχία και τη βία, στις απειλές, στην εκδίκηση και στα πάθη της φθοράς και διαφθοράς, ο Σταυρός του Χριστού έρχεται να μας υπενθυμίσει την αξία άνθρωπος!

Και η αξία του ανθρώπου δεν έγκειται στη δύναμη ή την εξουσία, τη φρενίτιδα των απαιτήσεων και των δικαιωμάτων, στην προκλητική τυραννική βία ή την ανταπόδοση βίας, αλλά και στην κένωση, στη σταυρική αποδοχή του πλησίον, στη δύναμη που γυμνώνει από κάθε επιθυμία αυτούς που αγαπούν χάρη εκείνων που αγαπούνε κι ακόμη πιο πέρα από εκείνους σ' εκείνους που τους εχθρεύονται […]

Μόνο ο Σταυρός του Χριστού μπορεί να σηκώσει τους σταυρούς μας και τους σταυρούς όλων των ανθρώπων.

Ο λαός του Θεού πορεύεται σταυροφόρος, προς τη νέα πολιτεία, την άνω Ιερουσαλήμ, το αιώνιον Πάσχα, ως συντεταγμένη φάλαγγα πολιτών του σταυρικού πολιτεύματος.

Πορεύεται σταυρωμένος με τον συσταυρωμένο Κύριο της Δόξης, που γίνεται Σταυροφόρος και Κυρηναίος μαζί.

Αυτός, όμως, «Ο λαός που δεν είναι το επινόημα ή η μαριονέτα των αρχόντων ή των πολιτικών ή των εθνοσωτήρων, που τον θεωρούν κτήμα τους ή τον ναρκώνουν με τις υποσχέσεις τους ή τον θυμούνται μόνο στην άσκηση της εξουσίας τους» (Βλ.: π. Μιχ. Καρδαμάκης).

Πρωτ. Ευάγγελος Παχυγιαννάκης

"Οι Βυθομετρήσεις" είναι παράρτημα του περιοδικού "Πυρσός" της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας ("Η ομάδα των Δώδεκα").Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760